

Andrews & Wilson

Tom Clancy

Daad van verzet

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Dinsdag 21 december 1984

Nevski Prospekt

Leningrad, USSR

22.31 lokale tijd

Dimitri Gorov weerstond de drang om zijn handen in de zakken van zijn overjas te steken. Het was niet alleen de bijtende kou die hem deed huiveren. Angst was de ware schuldige.

De geheime persoonlijke ontmoeting met zijn Amerikaanse CIA-contactpersoon stond al maanden op de planning. Ze hadden een eenvoudige regeling getroffen: informatie in ruil voor vrijheid. In de borstzak van zijn jas had Dimitri een microfilmrol met daarop de schema's en technische details van de ballistische raketonderzeeër de Red October, de meest geavanceerde, onopvallende Typhoon-klasse onderzeeër van de Sovjet-Unie. Met zijn revolutionaire *caterpillar drive* – het stille aandrijfsysteem – zou de Red October ongezien langs de Amerikaanse onderzeese hydrofoonnetwerken kunnen glippen, langs hun SH-60 Seahawk-helikopters met *dipping sonar*, en langs hun snelle aanvalsonderzeeërs van de Los Angeles-klasse, die als zee-wolven in de Atlantische Oceaan patrouilleerden. Deze nieuwe onderzeeër had het Kremlin tientallen miljarden roebels gekost en was het resultaat van tien jaar samenwer-

king op het gebied van onderzoek en ontwerp van de grootste wetenschappelijke knappe koppen van het land. Dimitri was ontzettend trots op zijn bijdrage aan het project, maar trots veranderde niets aan zijn positie in het leven. Met trots kon hij geen hoogwaardig eten op tafel zetten, geen bontjas voor zijn vrouw kopen en zijn zoon niet de kans geven om een groots man te worden.

Njet... Trots is de compensatie van een arme man omdat hij zich aan de regels houdt.

Dimitri was het beu om zich aan de regels te houden.

Een vlaag poollucht geselde hem terwijl hij in westelijke richting naar het stadscentrum ploeterde. De metafoor ontging hem niet. Zelfs op dit late uur koeioneerde het *rodina* hem door te proberen hem te laten omkeren. Met op-eengeklemd kaken maakte hij de met bont gevoerde oorkleppen van zijn wollen *oesjanka* los en knoopte de bandjes onder zijn kin vast. Alsof zijn halsstarrigheid een reactie opwekte, flakkerde er een straatlantaarn, die uitging toen hij verderliep over de Nevski Prospekt. Leningrads hoofdpromenade, en misschien wel de beroemdste straat van het vaderland, was uitgestorven. Je moest wel wanhopig of waanzinnig zijn om je op dit uur en in dit weer buiten te wagen, en die gedachte bracht een fatalistische glimlach op zijn gezicht.

Welke van de twee ben ik? Waarschijnlijk allebei...

Hij woonde al zijn hele leven in Rusland, maar dit was zijn eerste bezoek aan de stad die vroeger bekendstond als Sint-Petersburg. De stad, die oorspronkelijk was vernoemd naar de apostel Petrus en niet naar Peter de Grote, wat een veelvoorkomend misverstand was, gold als de meest westerse en kosmopolitische van alle Russische steden. Hij werd vaak vergeleken met Venetië, vanwege de vele rivieren en kanalen, maar Dimitri had nooit buiten het IJzeren Gordijn

gereisd, dus wie was hij om dat te bevestigen? Hoe dan ook, Leningrad was prachtig, zelfs onder een deken van sneeuw. Hij was die dag eerder met zijn vrouw en zoon per trein aangekomen op station Moskovski – zo genoemd, vermoedde hij, omdat in Rusland alle wegen naar Moskou leidden. Ze hadden een wandeling gemaakt langs de Nevski Prospekt toen de zon nog scheen en het een drukte van belang was in de stad. De architectuur deed denken aan een vervlogen tijdperk – de tijd van tsaren en voorspoed – waarin hotels, operagebouwen en zelfs appartementencomplexen waren ontworpen om met paleizen te wedijveren.

Doordat hem zijn leven lang de dogma's van het communisme waren ingeprent, had hij aanvankelijk spottend en minachtend gekeken naar wat hij als verspilling beschouwde, maar de schoonheid en de mogelijkheden die deze gebouwen uitstraalden drongen langzaam door tot zijn verbitterde hart en wekten zijn geestdrift. Deze vergane stad, die was overschaduwd en nauwelijks standhield onder het communisme, vertegenwoordigde slechts een fractie van de rijkdom en mogelijkheden die hij in het Westen zou vinden. In Amerika, het land van welvaart en dromen, zouden hij en zijn gezin elke avond vlees eten. Ze zouden Levi's-spijkerbroeken kopen, comfortabele schoenen dragen, en Alina zou elke week naar een kapsalon kunnen gaan om haar haar te laten doen. Maar waar hij het meest naar uitkeek, was in een huis met centrale verwarming wonen.

In Amerika zullen we het eindelijk warm hebben...

Met zijn ogen toegeknepen tegen de wind in zag hij het herkenningspunt dat hij zocht: grote ruitersstandbeelden die de oostelijke ingang van de Anitsjkov-brug flankeerden. Toen hij dichterbij kwam, kwamen de Paardentemmers in zicht; vier sculpturen die mannen in verschillende fasen van het temmen van een hengst uitbeeldden, in opdracht van

tsaar Nicolaas I gebeeldhouwd door Pjotr Karlovitsj Klodt. Aan Dimitri's kant van de straat trok een neerknielende paardenmeester met ontbloot bovenlijf aan de teugels van een steigerende hengst. Hoewel Dimitri zelf geen beeldhouwer was, beschouwde hij zichzelf wel als kunstenaar. Terwijl Klodt als beeldhouwer met brons werkte, was Dimitri een beeldhouwer die met ijzer en titanium werkte. Terwijl Klodt de overwinning van de mens op de natuur verbeeldde, gaf Dimitri's kunst zijn medemens letterlijk de macht om de zee te temmen. Precies op dit moment doorkruisten Marko Ramius en zijn bemanning de diepten van de koude en meedogenloze Noord-Atlantische Oceaan. Binnen in de Red October waren ze warm, goed bevoorraad en immuun voor de golven en het weer. Maar zonder het metaal en de machine zouden ze geen dag overleven.

'Ik zou graag in mijn schepping naar zee zijn gegaan,' mompelde hij, terwijl hij naar een steigerende hengst liep en in diens woeste ogen keek, 'al was het maar voor één dag. Dat zou voldoende zijn geweest.'

Hij had de kapitein ontmoet bij de doopceremonie van de Red October. Ramius, knap en zelfverzekerd, en imposant in zijn zwart-met-gouden parade-uniform van de marine, was bijna te intimiderend om aan te spreken. Maar Dimitri had zijn moed bij elkaar geraapt en zich aan de man voorgesteld. Ramius' handdruk was een ijzeren greep, maar het waren de donkere, doordringende ogen van de onderzeebootkapitein die Dimitri van zijn stuk brachten: ogen die dwars door hem heen leken te kijken en doordrongen tot het binnenwerk van zijn ziel. Op dat moment voelde hij zich bekritiseerd en leek het wel of hij poedelnaakt was, alsof Ramius zijn geheime plan om het vaderland te verraden met slechts één blik had blootgelegd.

Toen gebeurde er iets onverwachts. Ramius bedankte

hem en prees hem als ingenieur om zijn oog voor detail, zijn vindingrijkheid, en de duizenden uren die Dimitri onvermoeibaar aan het ontwerp van de Red October had gewerkt.

‘Het is het beste oorlogsschip van de Sovjetvloot,’ zei Ramius met een stoïcijns knikje.

‘Dank u, meneer,’ antwoordde Dimitri met een al even stoïcijns knikje.

‘Uitzonderlijk stil, heel wat vermogen, en tot de tanden bewapend.’ Maar daarna voegde de onderzeebootcommandant er met een wrange glimlach aan toe: ‘Mijn enige klacht is dat ze zo log is dat ze van diepte verandert als een kreuple walvis. Misschien kunt u dat mankement verhelpen in de volgende klasse, *da?*’

‘Dat is goed om te weten... Ik zal er een aantekening van maken,’ zei Dimitri, en dat was de laatste keer dat ze elkaar spraken.

Ik krijg bijna medelijden met hem, dacht Dimitri, terwijl hij zich de onverschrokken onderzeebootkapitein voorstelde die met valse zelfverzekerdheid in de diepten van de oceaan patrouilleerde, in de overtuiging dat zijn schip en bemanning immuun waren voor detectie. *Zodra ik deze data aan de Amerikanen geef, weten ze je te vinden, Marko.*

Er droop een straaltje snot uit zijn neus over zijn bovenlip – waardoor hij werd losgerukt uit zijn romantische overpeinzingen over de nieuwe reis die hij voor zichzelf had gepland – en hij veegde het weg met zijn vinger, die in een handschoen gestoken was. Hij trok de mouw van zijn jas iets omhoog om op zijn horloge te kijken: 22.42 uur. De tijd van dagdromen over de toekomst en mijmeren over het verleden was voorbij. Over drie minuten zou zijn contactpersoon hem ontmoeten onder de zuidelijkste boog van de brug, waar ze in de schaduw konden praten. Dimitri was

geen spion en werd niet opgeleid tot geheim agent. Evenmin was hij een informant van de CIA, gebonden aan een spionageleven waarin van hem verwacht zou worden dat hij de Amerikanen voorzag van een gestage stroom aan informatie. Dat aanbod had hij resoluut van de hand gewezen. Zijn verraad zou een eenmalige gebeurtenis zijn. Reilly kon kiezen: graag of niet.

De CIA-man had zonder enige aarzeling voor 'graag' gekozen. Dimitri weerstond de drang om achterom te kijken. Hij had niemand gezien die hem volgde, maar dat betekende niets. De KGB was een alomtegenwoordige dreiging. Ze konden hem op dit moment aan het bespieden zijn, van achter gordijnen in appartementen of door de geblindeerde ramen van geparkeerde auto's. Hij had een enorm risico genomen door zijn gezin mee te nemen naar Leningrad. Als hij werd gepakt, was de prijs die hij en zijn dierbaren zouden betalen te gruwelijk om aan te denken. Alina en Konstantin zouden worden gemarteld en geëxecuteerd, maar Dimitri niet. Niet meteen. Zijn straf zou zijn om toe te kijken. Pas nadat ze zijn hart hadden vermoord, zouden de sadisten van de KGB zich bezighouden met de rest van hem. Hij huiverde en verdrong de sombere gedachten. Hij was nu met het eindspel bezig, en dat betekende dat hij geen andere keuze had dan hen mee te nemen. Nadat hij de schema's had overhandigd, zou de CIA regelen dat ze konden overlopen. Dimitri wist niet hoe ze van plan waren hem en zijn gezin weg te krijgen uit Leningrad, maar Matthew Reilly had hem verzekerd dat ze het al vele malen op een veilige manier hadden gedaan.

Hij veegde zijn neus weer af.

Nu hij eenmaal een loopneus had, zou die niet stoppen tot hij binnen was en zich kon opwarmen.

Geërgerd sloeg hij af naar het zuiden, stak de Nevski

Prospekt over en liep de weg langs de oever van de Fontanka af. Na honderd meter bereikte hij een stenen trap die naar de rivier en de aanlegsteiger liep. De Fontanka was helemaal bevroren en de ijskorst was bedekt met een paar centimeter sneeuw, ontsierd door talloze sporen en voetstappen die alle kanten op gingen. Kennelijk was over de bevroren rivier lopen een nieuwe winterse bezigheid waar zowel jong als oud van genoot, want Dimitri zag kleine en grote voetafdrukken.

De berekenende ingenieur in hem aarzelde voordat hij een voet op het ijs zette, want hij vroeg zich af of het zijn gewicht wel aankon, maar hij berispte zichzelf. Het empirische bewijs lag voor hem. Honderden mensen hadden een wandeling gemaakt over de bevroren waterweg en waren daarna veilig en droog weer weggelopen.

Dit is het minst gevaarlijke wat je vandaag zult doen, sukkel, zei het stemmetje in zijn hoofd.

Snuffend zette hij een stap op de bevroren rivier en keerde terug naar het noorden. De Anitsjkov-brug had drie lage bogen, die elk een derde deel van de rivier overspanden. Hij liep langs de oever naar de meest oostelijke boog, waar Reilly hem zou opwachten, geheel in schaduwen gehuld. Met bonzend hart schuifelde hij met zijn gevoelloze, in laarzen gestoken voeten over het ijs. Pas toen hij onder de boog stapte en de duisternis in ging, kon hij de gestalte in het midden van de holte onderscheiden, die met zijn rug tegen de schuine wand van de brug hurkte.

‘Ik heb honger en het is koud. Kun je een paar roebel missen?’ vroeg de gestalte, die zijn hoofd draaide om naar Dimitri te kijken.

Dit was de afgesproken codevraag die Dimitri al had verwacht. Zijn antwoord zou het verloop van de ontmoeting bepalen. Als hij vermoedde dat hij gevolgd was of de plan-

nen niet had kunnen bemachtigen, moest hij zeggen 'njet, ik kan niks missen, kameraad' en doorlopen. Maar dat was vanavond niet het geval, dus gebruikte hij de andere optie.

'Het leven is zwaar, kameraad, maar vanavond ben ik in een gulle bui.'

De gestalte stond op.

Dimitri liep naar hem toe om hem te begroeten, maar de moed zonk hem in de schoenen zodra Reilly's gelaatstreken zichtbaar werden. Er was iets mis.

'Heb je het voorwerp?' vroeg de CIA-man in het Russisch. Dimitri's Engels was belabberd, dus alle communicatie verliep in zijn moedertaal. 'Da,' zei hij, maar hij maakte geen aanstalten om het blik te pakken dat verborgen was in een geheime zak in zijn jas. 'Heb je alle noodzakelijke regelingen getroffen?'

De Amerikaan aarzelde een ogenblik voordat hij Dimitri het meest verpletterende nieuws van diens leven bracht. 'Ga maar naar huis,' zei Reilly, en de moeizame manier waarop hij het zei verraadde zijn eigen teleurstelling. 'De deal is afgeblazen.'

De woorden troffen Dimitri als een stomp in zijn maag, en ineens werd hij misselijk.

'Wat? Ik... Ik begrijp het niet,' stamelde hij.

'Ik weet het, en het spijt me, maar ik kan er niks aan doen. Dit komt van het hoogste niveau.'

'Waarom? Deze informatie verandert alles voor jullie land.'

'We hebben de schema's niet meer nodig.'

'Natuurlijk wel. Jullie kunnen de Red October nooit vinden zonder deze data... en zonder mij.'

'Ik zou dit waarschijnlijk niet tegen je moeten zeggen, Dimitri, maar met jouw autorisatieniveau zul je het toch snel genoeg horen. Ramius is overgelopen. Hij heeft ons alles gegeven wat we moeten weten over de Red October,' zei

Reilly, en door de blik in de ogen van de CIA-man wist Dimitri dat het waar was.

Nu zijn Amerikaanse droom aan diggelen was geslagen, stond de Russische ingenieur er roerloos bij, alsof zijn voeten door het ijs waren opgeslokt. 'Maar ik heb mijn gezin meegenomen...'

'Ik weet het.'

'Ik heb alles voor jullie op het spel gezet.'

Reilly knikte plechtig. 'Je hebt er niet veel aan, maar ik wil dat je weet dat ik voor je gepleit heb, en het stationshoofd ook, maar we zijn teruggefloten. De kosten-batenanalyse is veranderd, en de hoge heren willen onze keten van overlopers niet in gevaar brengen, en ook het leven van jou en je gezin niet, voor informatie die we al hebben. Als onze wegen nu scheiden kun je terug naar je leven en je werk, en dan komt alles goed. Voor zover wij weten heeft niemand gemerkt wat je hebt gedaan.'

'Amerikaanse klootzak,' zei Dimitri meer grommend dan pratend. 'Rot toch op met je leugens en valse beloften. Ik had het moeten weten. Wat ben ik stom geweest.'

Reilly perste zijn lippen tot een harde streep.

Wat was dat voor een gezichtsuitdrukking? Nederlaag? Schaamte?

Dimitri zag dat de ogen van de man vochtig waren geworden, maar Amerikaans medelijden betekende niets voor hem. Als hij een pistool had gehad, zou hij de man hebben neergeschoten. Hij draaide zich om en liep terug zoals hij gekomen was, zonder om te kijken of nog een woord te zeggen. Net als daarvoor trilden zijn handen, maar deze keer was het niet angst die hem dreef, maar woe-de. Zijn zoon Konstantin kende de ware reden van hun reis naar Leningrad niet, maar zijn vrouw wel. Hoe kon hij haar zo onder ogen komen?

Blind van razernij sjokte hij terug naar het hotel waar ze verbleven. Met elke stap nam zijn woede toe.

Dit is Ramius' schuld. Hoe kan zo'n man nou overlopen? Hij is een marinekapitein!

Opeens bleef hij staan. De Red October was op patrouille. Het schip was op 3 december uit Poljarni vertrokken en zou pas over maanden terugkeren. Hoe kon de kapitein op zee overlopen? Hoe was zoiets mogelijk?

‘Tenzij Ramius de Red October heeft afgestaan,’ mompelde hij, op slag verbijsterd door de mogelijkheid van zo'n daad. ‘Ik bied ze de plannen aan en hij geeft ze het schip; dat is het enige waardoor de Amerikanen zouden kunnen afzien van onze deal. Hoe kon hij me dat aandoen? Hij heeft mij, mijn vrouw en mijn zoon van onze toekomst beroofd. En de Amerikanen... Die hebben me een belofte gedaan!’

Wat er daarna gebeurde ontvouwde zich in een waas: zijn anders zo analytische ingenieursbrein was nu een razende storm van woede, ontkenning en vervlogen hoop. Hij kwam bij het hotel aan en vertelde alles aan Alina, heen en weer geslingerd tussen schreeuwen en snikken. Hij was zich er vaag van bewust dat zijn tienjarige zoon meeluisterde, zich er vaag van bewust dat hij zulke dingen niet moest zeggen in bijzijn van de jongen, die hem als een idool zag, maar Dimitri was zichzelf niet. En hij was ook niet zichzelf toen hij een halve fles wodka dronk, de hotelkamer uit stormde en midden in de nacht door de straten van Leningrad zwierf, mompelend over de onrechtvaardigheid van het leven, van God en van het vaderland. En toen hij besloot dat hij de Amerikaanse CIA-man ging opzoeken om een nieuwe deal te sluiten, liep hij per ongeluk de Neva op... die hij verwarde met de veel kleinere Fontanka.

Toen het ijs kraakte en onder zijn voeten bezweek, was

Dimitri ogenblikkelijk nuchter door verrassing en ontzetting.

De stroming greep hem en sleurde hem ongezien en meedogenloos onder de ijskorst richting de Golf van Kronstadt. Terwijl de koude, zwarte leegte hem verzwolg, vervloekte Dimitri ademloos Marko Ramius, de Amerikaanse CIA en zijn eigen roekeloze domheid.

DEEL 1

*Door Gods genade heeft Amerika de
Koude Oorlog gewonnen.*

– President George H.W. Bush

Huis van de familie Ryan
Chesapeake Bay, Maryland
Zondag 7 april
18.15 lokale tijd
Heden

Jack Ryan trok zijn lekkerst zittende vest aan terwijl hij in de grote slaapkamer door het raam naar de Chesapeake keek. Hoewel het al een paar weken lente was, weigerde de temperatuur dit weekend koppig om boven de vijf graden uit te komen. De kinderen en Cathy zouden hem genadeloos plagen omdat hij uitgerekend dit sweatvest aantrok, maar dat was dan ook precies de bedoeling, toch? Tradities, inside jokes en het maken van herinneringen vormden de basis van een gelukkig gezin, en de Ryans wáren een gelukkig gezin. Daarom was hij zo dol op dit huis. Cathy en hij hadden hier een leven vol herinneringen opgebouwd, sommige huiveringwekkend, maar de meeste dierbaar en warm.

Een heerlijke mengeling van geuren steeg op uit de keukens beneden, waar de familie zich voorbereidde om te vieren dat hun dochter Katie was voorgedragen voor de rang van luitenant-ter-zee 1ste klasse en er dus ergens in de komende maanden een streep bij zou krijgen op haar uniform. Hij nam de tijd om het moment tot zich te laten

doordringen: de warmte van dit huis, het geluid van de wind in de baai, en de drukte beneden.

Even was hij niet president Ryan, de leider van de vrije wereld.

Even was hij gewoon Jack; echtgenoot, vader, en een man die van zijn land hield.

Voor zijn geestesoog trok een stoet herinneringen voorbij: Kerstmis vieren met hun kinderen Sally en Jack junior, nog in de jaren voordat de tweeling Katie en Kyle geboren was. Hand in hand met Cathy op de veranda, uitkijkend over de baai, toen Sally en Jack ouder waren en elkaar duwden op de autobandschommel en de peutertweeling bij hun voeten dartelde. Ineens drong een ongewenste herinnering zich op: de verschrikkelijke nacht dat ULA-terrorist Sean Miller hen had opgezocht en de illusie van veiligheid die het huis bood uiteenspatte. Maar alle mooie, geweldige dingen die de Ryans in dit huis hadden doorstaan en beleefd, overstemden de verschrikkingen van die nacht. Diploma-uitreikingen, nieuwe banen en carrières, een bruiloft, Kerstmis en Thanksgiving – altijd met zoveel om dankbaar voor te zijn – die tussen deze muren waren gevierd, terwijl de Chesapeake Bay van beneden glimlachend leek mee te feesten...

Cathy riep van beneden: 'Jack, kom je? Ze kunnen elk moment hier zijn.' Ryan haastte zich de slaapkamer uit en liep de trap af, enthousiast over het familiediner dat hun te wachten stond. Toen hij de keuken binnenkwam, zag hij zijn vrouw koortsachtig bezig met het bereiden van het eten op het kookeiland, terwijl hun keukenchef, Agatha, met haar armen over elkaar aan de kant stond, niet in staat haar ergernis over de first lady te verbergen.

'Ze laat me niet helpen,' zei Agatha met een hulpeloze, smekende blik tegen Jack.

‘Vertel mij wat,’ zei hij hoofdschuddend.

‘Ik weet dat het misschien niet zo lijkt, maar ik geniet er echt van,’ zei Cathy Ryan met een oprechte glimlach. ‘Trouwens, ik kook al jaren voor mijn kinderen. Ik weet wat ze lekker vinden en hoe ze het graag hebben.’

‘Ja, mevrouw.’ Agatha probeerde niet kribbig te klinken. ‘Maar als u me nodig hebt, ben ik er voor u.’

Maar hier draaide het toch juist om? Hier in het huis van de familie Ryan wilden de Ryans zelf de maaltijd voorbereiden, koken en zelfs de afwas doen. Het was geen toneelspel, het was echt, want juist door alles te doen wérd het echt. Dit was niet het Witte Huis, dit was hun familiehuis, en in een familiehuis doet de familie het werk.

‘Maak je gepocheerde zalm?’ vroeg hij, maar het antwoord werd hem al duidelijk door de geur uit de keuken.

‘Dat is Katies lievelingsgerecht.’

Hij pakte zijn vrouw van achteren beet en gaf haar een kus op de wang. ‘Kan ik ergens mee helpen?’

Cathy slaakte een zucht, draaide zich om, sloeg haar armen om zijn hals en gaf hem een echte kus. ‘Je kunt het brood in de oven controleren en de salade op tafel zetten,’ zei ze, waarna ze weer aan het werk ging. ‘En voel je vrij om dat sjofele oude vest uit te trekken.’

‘Sjofel? Dit is handgeweven Schotse wol, hoor. Je hoeft tegenwoordig niet eens te proberen om nog zulke kwaliteit te vinden.’

‘Uhuh,’ zei ze, maar ze grijnsde, want dit spelletje speelden ze altijd.

Agatha maakte aanstalten om bij de oven te kijken, maar Ryan wuifde haar weg. ‘Ik doe het wel.’

‘Nou, misschien kan ik dan tenminste alvast een fles wijn laten ademen,’ zei Agatha, die een kurkentrekker pakte en haar uiterste best deed om behulpzaam te zijn.

‘Dat zou heel fijn zijn, Agatha, dank je wel,’ zei Cathy, terwijl Ryan een ovenschaal met twee broden uit de onderste oven haalde en die op een warmhoudplaat zette. Door de geur van boter en knoflook begon zijn maag te knorren.

‘Wil je dat ik het snij?’ vroeg hij, maar de bel ging en hij trok zijn wenkbrauwen op om te vragen of hij moest open-
doen.

‘Ga maar,’ zei ze. ‘Ik regel dit wel.’

Het kwam niet alleen door zijn volle agenda dat hij zijn jongste dochter maandenlang niet had gezien, ook al was haar werk slechts een klein eindje rijden van het Oval Office, waar hij de meeste dagen doorbracht. Nadat ze was afgestudeerd aan de Academie en haar opleiding aan de school voor inlichtingenofficieren in Dam Neck bij Virginia Beach had afgerond, had Katie een oriëntatieprogramma bij de vloot gevolgd in Norfolk, drie uur reizen verderop, maar het had met al die drukke agenda’s net zo goed op een ander continent kunnen liggen. Nu had Katie haar werk als inlichtingenanalist bij het Office of Naval Intelligence, de maritieme inlichtingendienst, op dezelfde manier aangepakt als alles in haar leven: met stille toewijding en honderdtien procent inzet. Net als haar oudere zus Sally, die dol was op haar werk als kinderchirurg maar nog meer verknocht was aan haar werk in het laboratorium, waar ze op cellulair niveau naar nieuwe kennis zocht om haar zorg voor patiënten te verbeteren, was ook Katie volledig gericht op de details. Het was dan ook geen verrassing dat ze vandaag haar promotie tot senior analist voor Russische dreigingen vierden, die binnenkort gevolgd zou worden door haar bevordering tot luitenant-ter-zee 1ste klasse. Ze werkte pas anderhalf jaar bij het ONI, na een operationele detachering aan boord van de Truman, dus haar bevordering tot senior analist kwam veel sneller dan gebruikelijk. Kapitein

Russ Ferguson, commandant van het Nimitz Warfare Analysis Center, had Jack verteld dat ze een wonderkind was.

Niet dat hij haar in de gaten hield...

‘Papa!’ riep zijn volwassen kleine meisje toen hij de hal binnenkwam, en hij gaf haar een stevige omhelzing. Op dat moment was hij niet de president en zij geen marineofficier; ze waren gewoon vader en dochter. ‘Ik heb je zo gemist, pap.’

‘Ik jou ook, meid,’ zei hij toen ze zich losmaakte van zijn omhelzing. ‘We hebben het allebei druk gehad. Ik hoor dat je flink tekeergaat bij het ONI.’

‘Je houdt me in de gaten, hè?’

‘Een klein beetje maar,’ zei hij met een glimlach.

‘Is dat geen machtsmisbruik of zo?’

‘Alleen als ik ervoor zou zorgen dat jij een voorkeursbehandeling kreeg, maar dat doe ik niet,’ protesteerde hij. ‘En als ik het allemaal zo hoor, heb je die ook niet nodig.’

‘Wat kan ik ervan zeggen, ik hou van mijn werk,’ zei ze. En met een geringschattende blik op zijn vest voegde ze eraan toe: ‘Echt, pap, ik kan niet geloven dat mama dat ding nog niet heeft weggegooid.’

‘Geloof me, dat heeft ze geprobeerd.’

Ze schoten allebei in de lach, en hij trok haar weer naar zich toe voor een omhelzing.

Missie volbracht.

De bel ging. Ze draaiden zich allebei om en zagen dat de Secret Service opendeed en Katies grote zus Sally binnenkwam, hand in hand met haar man en collega-chirurg, Davi.

‘Hoi lieverd,’ zei Ryan, die Sally omhelsde en haar een kus op haar wang gaf.

‘Ik heb je gemist,’ zei Sally, die hem stralend aankeek. ‘Leuk papa-vest, trouwens.’

Hij grijsde en wendde zich tot Sally's man. 'Kom binnen, Davi.'

'Hoe gaat het met u, meneer?' zei dr. Davi Kartal met uitgestoken hand.

Ryan schudde hem stevig. Hij mocht Davi graag, heel graag zelfs. 'Als we thuis zijn met de familie, Davi, ben ik gewoon Jack of papa, oké?'

'O ja.' Davi nam de terechtwijzing ter harte. 'Sorry. Het blijft gek.'

'Ja, voor mij soms ook,' zei Ryan. 'Cathy is in de keuken. Zullen we haar gaan helpen?'

'Komt Jack ook?' vroeg Katie, waarmee ze doelde op haar oudere broer, Jack junior.

'Hij weet niet of hij het redt,' zei Ryan, terwijl ze door de eetkamer naar de keuken liepen. 'Hij had het druk op zijn werk, maar hoopte dat hij langs kon komen. Ik heb nog niks van hem gehoord.'

'Mam!' riep Katie en ze rende naar Cathy toe, die nog in de weer was bij het kookeiland. Ryan keek vol genegenheid toe hoe zijn twee dochters hun moeder omhelsden en begroetten. Er kriebelde een golf van trots in zijn keel toen hij zag hoe talentvol en zelfverzekerd zijn meisjes waren opgegroeid. En net zo mooi als hun moeder.

Na de vanzelfsprekende knuffels en wat gebabbel kondigde Cathy aan: 'Het eten is klaar. Laten we maar aan tafel gaan voordat alles koud wordt.'

'Kom, ik help je wel even,' zei Katie, maar Cathy schudde haar hoofd.

'Dit is jouw etentje, Katie. Jij hoeft niet te helpen.'

'Ik doe het wel, sis,' zei Sally, die de slakom pakte.

Een paar minuten later zaten ze aan de grote tafel, waar het erkerraam achter Ryan, die aan het hoofd zat, het zonlicht van de baai reflecteerde in de kamer, waardoor de

kleuren op de muren dansten. Hij stond op het punt voor te gaan in het gebed toen de bel weer ging.

‘Ik kan niet geloven dat jullie bijna zonder mij begonnen zijn,’ riep Jack junior vanuit de hal. Hij stapte de eetkamer binnen, zette een coyotekleurige rugzak op de vloer en ging op de lege stoel tussen Katie en zijn moeder in zitten.

‘Ik kan niet geloven dat je het gehaald hebt,’ Katie glimlachte breed. ‘Als Kyle hier ook nog was, zou het perfect zijn.’

‘Ik heb het maar net gered vanaf de Beltway. Kyle zit in Bahrein.’ Jack legde zijn servet op schoot. ‘Bovendien, na vier jaar samen op de Academie kunnen jullie vast wel een adempauze gebruiken.’

‘Ja, maar dat is jaren geleden. We zijn nog nooit zo lang uit elkaar geweest als nu. Ik mis hem,’ zei Katie.

‘Gebruik je tweelingkrachten. Als je zijn gedachten kanaliseert, lijk het net of hij hier is,’ zei Sally, en iedereen lachte.

‘Een kaboutertje heeft me ingefluisterd dat jij eerder wordt bevorderd dan hij,’ zei Jack junior, terwijl Agatha een bord met gepocheerde zalm op een bedje van saffraanrijst voor hem neerzette.

‘Echt? Gefeliciteerd, zus, dat is fantastisch,’ zei Sally. En met een ondeugende grijns voegde ze eraan toe: ‘Kyle was altijd de meest competitieve van de tweeling. Ik kan niet wachten om zijn gezicht te zien als hij naar jou moet salueren.’

‘Ja,’ zei Jack junior grinnikend. ‘Daardoor zal de tweelingband wel wat bekoelen.’

‘Kom op, laten we nou niet de enige Ryan plagen die er niet is,’ zei Ryan, en de vertrouwde intimiteit van deze tafel, hun gemakkelijke en warme verbondenheid, vervulde hem van warmte en maakte zijn ogen vochtig. ‘Laten we een zegen uitspreken en bidden voor je broer, die niet bij ons kan

zijn op deze bijzondere dag, en voor het belangrijke werk dat hij doet bij Task Force 59.'

Het werd stil aan tafel en Ryan ging hun allen voor in gebed.

'Heer, zeg de deze spijzen...'

Cathy kneep in zijn hand.

Het leven was goed.